

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204597
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8122204597.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, XXX XX E., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: HELP SOLUTION, s.r.o., Bardejovská 84, 080 06 Prešov, IČO: 43 908 632, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/73/2022-47 zo dňa 08.12.2023, takto

rozhodol:

I. M e n í rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 50 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

II. P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplata primerného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur a náhrady trov konania z dôvodu, že v základnom konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 25Csp/203/2017 bola ako spotrebiteľka úspešná, keď Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, Svojím rozhodnutím sp.zn. 23Co/128/2018 zo dňa 27.05.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.08.2019, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a určil, že zmluvná podmienka uvedená v kúpnej zmluve č. XXXXXX zo dňa 14.01.2013 v čl. II – Práva a povinnosti zmluvných strán, bod 7. Všeobecných obchodných podmienok v znení: „Ak sa kupujúci omešká so zaplatením kúpnej ceny resp. splátok o viac ako 15 dní, je predávajúci v zmysle ustanovenia § 544 Občianskeho zákonníka požadovať od kupujúceho zaplata zmluvnej pokuty vo výške 10 % z celkovej ceny tovaru s DPH. Zaplata zmluvnej pokuty nezavaruje kupujúceho povinnosti plniť záväzky podľa zmluvy. Právo predávajúceho domáhať sa náhrad od kupujúceho tým rovnako nie je dotknuté. Kupujúci sa zaväzuje zaplatiť zmluvnú pokutu v lehote do 7 dní od obdržania písomnej výzvy predávajúceho.“

Žalobkyňa uviedla, že v tomto základnom konaní sa úspešne domáhala porušenia svojich práv, a preto sa domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur, keďže žalovaný v predmetnej zmluve používal neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že žalobkyňa podala žalobu o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky po 4,5 roku od uzavretia zmluvy, pričom táto podmienka sa žalobkyne vôbec netýkala, pretože za tovar zaplatila v hotovosti pri podpise zmluvy celú kúpnu cenu. Taktiež poukázal na to, že všeobecné obchodné podmienky vypracovala renomovaná advokátska kancelária. Za tieto podmienky bol žalovaný už sankcionovaný pokutou Slovenskej obchodnej inšpekcie vo výške 1.600 eur. Taktiež mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalobkyňi v konaní o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výške 429,53 eur a zaplatiť súdny poplatok vo výške 99,50 eur. Uviedol, že žalobkyňa nebola žiadnym spôsobom nútená brániť svoje práva v základnom konaní, tak ako to uviedla v žalobe. Zároveň uviedol, že v zmluve opravené dojednanie o zmluvných pokutách pri predaji na splátky nikdy v praxi neaplikoval a ani nevymáhal, a to nielen proti žalobkyňi, ale proti žiadnemu z ostatných klientov spoločnosti. Žalobkyňa rovnako žiadnym spôsobom neodôvodnila požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Účelom základného konania bolo iba vysúdenie trov konania a možnosť podať túto žalobu, ktorú žalovaný považuje za šikanózný výkon práva.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa bola v základnom konaní zastúpená advokátom, netvrdila, aby dodávateľa (zodpovednú osobu) pred základným konaním neúspešne upozornila na vytýkané nedostatky a neprijateľnú zmluvnú podmienku (porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi), táto zmluvná podmienka sa jej prakticky osobne nikdy nijako netýkala. Žalovaný, ktorý je malou jednoosobovou spoločnosťou, ju nikdy voči nikomu neaplikoval, a žalobkyňa k požiadavke zadosťučinenia neuviedla žiadne negatívne dôsledky porušenia práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na jej súkromný či spoločenský život, a ani to, že by od žalovaného ešte pred podaním svojej žaloby niečo neúspešne žiadala alebo reklamovala. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa (zastúpená advokátom) netvrdila a nepreukázala také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia výlučne za jej úspech v spore o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá sa jej nijak netýkala, v ňou požadovanej výške 600 eur. Za primeranú výšku zadosťučinenia, vzhľadom na nedostatok tvrdenia a zistenia akýchkoľvek konkrétnych skutočností odôvodňujúcich jeho vyššiu sumu, súd vzhľadom na len zjavne formálny základ nároku, považoval za spravodlivé priznať iba úplne minimálnu sumu hlboko pod základnú sumu náhrad, ktorú priznáva spotrebiteľom v iných konaniach (bod 37. odôvodnenia súdu prvej inštancie).

5. Proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, podala odvolanie žalobkyňa, a to z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Žalobkyňa namietala odôvodnenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého má preukazovať výšku primeraného finančného zadosťučinenia, čo v konečnom dôsledku znamená, ako keby mala dokazovať voľnú úvahu pri stanovení výšky tohto nároku. Uviedla, že z judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia netreba, ani nie je možné preukazovať. Priznanie sumy 5 eur považuje za ponižujúce a narúšajúce dôveru súdov. Navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona číslo 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) subjektom k tomu oprávneným (§ 359 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre potvrdenie, ale ani pre zrušenie napadnutého rozsudku, preto ho podľa § 388 CSP zmenil.

7. Odvolací súd poukazuje na to, že vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, je potrebné uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi, pričom nie je právne významné, či sa spotrebiteľ v pôvodnom konaní aktívne domáhal svojich práv v procesnom postavení žalobcu, resp., či svoje práva uplatnil v rámci obrany, v procesnom postavení žalovaného. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.

zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že jediným predpokladom pre priznanie takéhoto nároku je, že spotrebiteľ sa na súde úspešne domohol svojich práv a nie je potrebné preukazovať, že spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, teda spotrebiteľ v danom prípade nemusí preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V základnom konaní sa žalobkyňa úspešne domohla svojich práv tým, že súd určil neprijateľnú zmluvnú podmienku (zmluvnú pokutu).

8. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia priznanej súdom prvej inštancie (5 eur), túto považuje odvolací za neprimerane nízku. Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobkyne, ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

9. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia dôvodné. Žalobkyňa musela brániť svoje spotrebiteľské práva podaním žaloby, pričom už samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ničím ďalším neodôvodnila. Žalobkyňa neuviedla, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené, a preto jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to však, že jej patrí v takej výške, ako sama požadovala, resp. v akej jej tento nárok priznal súd prvej inštancie.

10. Žalobkyňa sa v odvolaní vyjadrila, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné a ani možné preukazovať. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že predmetom tohto konania je primerané finančné „zadosťučinenie“. Pokiaľ si teda žalobkyňa uplatňuje určitú výšku zadosťučinenia, tak je nevyhnutné, aby exaktne preukázala, z akých konkrétnych dôvodov si takúto výšku uplatňuje, teda napr. aké útrapy, diskomfort resp. problémy a komplikácie jej žalovaný spôsobil, pričom aj keď je pravdou, že pre základ takéhoto typu nároku postačuje, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v základnom konaní úspešná, teda preukázala porušenie svojich spotrebiteľských práva, tak z hľadiska výšky uplatneného nároku je potrebné preukázať práve vyššie uvedené skutočnosti, teda konkrétne preukázať okolnosti, z ktorých vyplýva, že uplatnená výška tohto nároku 600 eur je primeraná. Odvolací súd zároveň poukazuje, že žalobkyňa ani v samotnej žalobe netvrdila, z akých konkrétnych skutočností odvodzuje uplatnenú výšku a uviedla iba to, že v základnom konaní bola ako spotrebiteľka úspešná.

11. Súd prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na to, ktoré konkrétne okolnosti ho viedli k tomu, že primerané finančné zadosťučinenie priznal iba vo výške 5 eur. Ohľadom priznanej výšky uplatneného nároku odvolací súd opätovne poukazuje na to, že aj napriek tomuto odôvodneniu súdu prvej inštancie, považuje priznanú sumu za neprimerane nízku, a preto výšku primeraného finančného zadosťučinenia týmto rozhodnutím zmenil na sumu 50 eur, ktorú považuje v danom prípade za primeranú. Odvolací súd, aj s poukazom na vlastnú rozhodovaciu činnosť, nezastáva názor, že primerané finančné zadosťučinenie má predstavovať napr. výšku bezdôvodného obohatenia priznanú v základnom konaní, resp. že neprijateľná zmluvná podmienka má mať hodnotu 300 resp. 600 eur, ale že má predstavovať určitú sankciu pre dodávateľa a satisfakciu pre spotrebiteľa, avšak vo výške, ktorá sa v bežných veciach pohybuje v rozmedzí od cca 50 do 200 eur a iba v osobitých špecifických prípadoch môže byť aj vyššia. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, v prípade pokiaľ chce spotrebiteľ priznať určitú sumu primeraného finančného zadosťučinenia, je zároveň povinný preukázať, teda uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania konkrétnych okolností prípadu, pričom pokiaľ sú tieto okolnosti natoľko špecifické, že výrazne zasiahli do práv a oprávnených záujmov spotrebiteľa, tak

je, samozrejme, možné priznať aj vyššiu sumu tohto nároku, avšak pokiaľ spotrebiteľ ale ani len netvrdí konkrétne skutočnosti týkajúca sa uplatneného nároku, tak súd zohľadňuje aj skutočnosti vyplývajúce zo základného konania, od ktorého spotrebiteľ odvíja svoje právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

12. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

13. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal zo zásady úspechu vo veci, ktorú treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejedná sa o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Žalobkyňu treba považovať za plne úspešnú, keď mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku, keďže výška priznaného nároku závisela výlučne od úvahy súdu. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná čo sa týka základu nároku, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom náhrada účelných trov konania (prvoinštančných aj odvolacích) bude vypočítaná z prisúdenej istiny o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti tohto uznesenia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).